Додаток до „Буковини“.

Ч. 16. Чернівці, дня 15. (28.) цьвітня 1905. Рік VIII.

Виходить що тижня в пятницю.

Коштує річно 4 корони, а до Америки 2 доляри.

РУСКА РАДА
НАРОДНА ҐАЗЕТА

Адр. редакциї: „Руска Рада“ в Чернівцях улиця Петровича число 2.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

(в) Сияють у сонїшнім блеску гори високі. Зазеленїли трави шовкові і ринули бистрії води.

Уся природа й люд весь ликує, що знов прийшло ся сьвяткувати великий день — день спомину про Воскресенiє Христово.

Десятки соток лїт минуло від тої хвилї, як на голгофтскій горі розпнято Великого Учителя, що голосив між бідним народом Нове Слово, голосив слово Правди, Любови, голосив про вічну щасливість вбогих, про те, що богачеви важче дістати ся до неба, як верблюдови пролїзти крізь ігольне ухо, що всї ми рівні — Адамові дїти.

І зняла ся полумям страшним ненависть богацка і злоба книжників і фарисеїв — жидівских попів, що похожі були на побілені гроби, в яких кишить робачня. І розпняли „бунтівника“ і „богохульника“.

Найкрасші ученики відрекли ся Його, один із дванайцяти апостолів продав за 30 сребреників свого Вчителя.

І тодї, як на Хрестї конало Велике Серце, наповнене жовчею, то й тодї „стояли усі знакомі о д д а л е к и“ (Лука XXIII).

І поникли тодї голови найвірнїйших. І хоч третого дня в ранцї-рано стояв відвалений камінь від гробу, хоч Христос, як давно заповів, мимо жовнярскої варти воскрес із гроба, то богато не вірило в се, аж побачили на руках Його рани від гвоздїв і вложили руку у бік Його... І рече тодї Господь Томі: „Ти увидїв, то й повірив; блаженні ті, що не видїли, а увірували“...

Христос воскрес!

Воскрес Христос, значить ся правда невмируща. Єї нїхто не зможе задавити, як не вспіли фарисеї придавити гробу Христового важким каменем.

Христос воскрес! Сей клич лунає нинї по всїй нашій земли. І коли кому нинї радїти, то передовсім нашому народови, що відроджує ся, воскресає із важкого сну і виходить на сьвіт правди, свободи із гробу темряви, кривди і неволї. Так, воскресне наш великий нарід, хоч і нинї опоганюють рідну землю, розмежовану горами й морями та кордонами сини окаяннї, що продають свою матір, Русь-Україну за сребренники-рублї, хоч і нинї чимало нещасних єї синів не знає того, що с т а в а т и-б н а м в с ї м в о д н у л а в у, в о д и н р я д д о б о ю з а н а л е ж н і п р а в а. Воскреснемо, хоч не мало наших братів із ляку перед ворогами, що без вини кричать: Распни, распни бунтівників, із ляку перед важким трудом, який нас жде, втратили віру, як невірний Тома.

Алеж годї братя! У городї Аримэтейского Йосифа воскресла Правда Господня. І наша правда не вмре, не поляже. Найжеж у серцях наших палає та віра, що перевертає гори. Най між нами зради не стане. Держімо ся кріпко друг друга і вчителів наших у добру й лиху годину, а не загинем! І з наших скервавлених рук опадуть кайдани кривди і неволї, бож Христос

воістину воскрес!

Дмитро Макогон.

Воскреснем!

В кайданах стогне велит український
В недолї й злиднях під клятим ярмом;
І вбить його у спосіб лютий, зьвірський
Бажає клятий тиран. Та даром.

Не згине, братя, люд наш зневолений,
Не вбє його нї Сибір, нї тюрма,
Хоч горем він прибитий і здавлений,
Хоч він навик до свого вже ярма.

Душа його, бач, сильна і могуча
До волї, сьвітла й правди все стремить;
Нехай на него куль злїтає туча —
Його ідея вічно буде жить!

Вже много крови лило ся річками,
Могил богато по степах стоїть,
Кров ще раз рине... Степ тихий горбами
Єще покриєсь... зрушить ся весь сьвіт...

Земля застогне викличе руїну...
— Раби воскрешені кличем сьвятим
Будуть славити вольну Україну,
В якій всї вольним жить будуть житєм...

Іван Діброва.

Весна.

Вернулась весна,
Стопились снїги,
Вернулось жите
Зацвили сади.

Вернув соловій
І птицї усї,
І пісня пливе
У вічній красї.

Природо чарів.
Ти мачухо зла,
Коли принесеш
Вкраїнї добра?

Коли вже наш люд
Не буде бідить?
По панських ланах
Не буде робить?

Коли вже весна
Засяє йому? —
Зносити-ж ще довго
Він має зиму!?...

С. К. 2)

ДОКТОР.

Казка.

(Далї).

— А вам чого треба? — питає пяним голосом.

— Ми посланцї від царя, — сказали тї. — Ходимо по сьвітї та питаємо, чи нема де такого чоловіка, котрий-би найшов лїк хорій царівнї. От і прийшли ми і до тебе, чоловіче. Чи не вмієш може ти лїчити?

— Я? Я не вмію нїчого! — захрипів Павло. — Ідїть собі з Богом, шукайте де инде, а я не вмію.

А жінка аж зрадїла. „Уміє!“ кричить, „лиш не хоче. Але він без лупцанцїв не піде тай не ме лїчити. Він дуже упертий!“

— Так? — сказали слуги, — то ми сему порадимо. — І небогато надумуючись, звязали Павла та давай з собою. Він упирав ся, але за те дістав добру „перекуску“.

„Умієш?“ питали все та били, аж доки не сказав, що вміє. „Так, пташку! Ну, то ходи тепер до царя“.

А жінка аж тричи перехрестила ся, як увидїла, що Павла повели. На дорозї стояло богато люда і сьміяли ся. Спостерегла се жінка тай знов прибігла до післанцїв.

„Не слухайте нїкого“, каже, „як вам казати муть, що він нїчого не вміє, бо він намовив усїх, аби так казали“.

— Добре, добре! — сказали післанцї і повели з собою Павла, котрому зі страху аж сльози в очах показали ся.

Про ощадність.

(*Де-що для робучого народа*).

З німецкого переповів Василь Тич.

(Далї).

А тепер до вас ще слово, мужики, ремісники та робітники, слово, котре всякому придасть ся, але вам більше за всїх. Лиш не думайте, що я вам тут догану дам, нї, се слова перестороги. Ось вони:

Ощадність для мужика, робітника і ремісника, річ одна з найважнїйших.

У чоловіка є чимало річий дуже важних. Ось у него самого є дві части, душа і тїло, а важнїйша з них, хиба *душа* безсмертна. Про душу навчає катехізм, *книга* для чоловіка *преважна*, а хто его не вміє, той в житю нераз шпотає ся.

Задля тїла, себ-то задля туземного житя, головне отсе питанє: „чим я буду?“ За сим йде справа здоровля і хлїба насущного, т. є. хлїба, котрим от таки нинї жити-би. Але з сим уже вяже ся иньша справа, за котру ми маємо говорити, а се справа про — *ощадність*. У мене на гадцї головно мужики, робітники та ремісники, але обходить она взагалї всякого, *бо-ж всякий мусить щадити*. Та ми тимчасом, во імя Боже, розтолкуймо, яка се важна справа, ся ощадність? Так, се

справа і важна а заразом і тяжка.

Чому тяжка? Бо тілько-то людий знає за ню, а щадити, то не вміє. Знати за яку річ, а вміти еї робити, се речи від себе далекі. Як хто яку тяжку річ вміє робити, то про него кажемо: — „показав штуку“ „втяв штуку!“ — А се саме тому, що ощадність річ тяжка, то й мож за ню казати, що ощадність, то штука; от чому то між людьми говорить ся і пише ся про *вмілість чи штуку ощадности*.

А вміти щадити тим тяжше, чим хто меньше має. В кого приходи великі, тому легко щадити. Також і в великім підприємстві легко тому складати, через чиї руки переходить богато гроший. Але що дїє ся з тим, хто має мало? У такого ощадність, то справдїшна штука, і аж тогди вже пізнає ся допевне, в кого є тота штука. Дехто й покладе собі щадити, та лишень не годен постанови додержати, ба, й першої перешкоди не поборює.

З кождою чесною та доброю справою боре ся лихе, котре не спочине, поки наскрізь муру не прібє. Так само і проти ощадности боре ся лихе. За всїх більше, то молодих єму спішно наклониги до гадки: — „Е, не годен я бути ощадним, менї

От привели його перед царя і кажуть: „Куди ми й не ходили і де ми не питали, а все казали, що нема такого лїкаря. Вже гадали, що вернемо самі, як пішли, до дому, аж найшли отсего чоловіка, котрий вміє лїчити. А до того він ще й знаменитий ворожбит. Він певно вилїчить царівну“.

А Павло стояв як грішник перед страшним судом. Тряс ся всїм тїлом.

„Ну, добрий чоловіче!“ сказав до него цар. „Умієш ти лїчити?“

— Я... я... не...е.е! — гикав Павло, а далї анї тне. По хвилї упав на колїна і зачав просити, аби його пустити.

— Не вмію я анї ворожбити, анї лїчити, пустїть мене!“ просив. Але післанцї говорили своє.

„Він і там так казав. Але його жінка запевнювала, що вміє. А хто лїпше знає, як не жінка. Та він, прошу найяснїйшого, він без лушпанцїв не піде. Він дуже упертий. Так він і там робив“.

— Коли так, то ми з ним собі инакше поговоримо, — сказав цар.

І повели Павла в побічну комірку та положили на ослін і всунули, що аж охкав. „А що?“ — питають. „Меш лїчити?“

— Буду, — каже Павло, — лиш не карайте так остро.

— Ну, небоже, впертих треба кари!

І привели його знов перед царя, а той і каже: „Слухай чоловіче! Чув я про тебе богато. Ти вмієш лїчити, лиш не хочеш, та се тобі не вдасть ся. Або меш лїчити і вилїчиш і будеш потім щасливий, а як нї, то твоя смерть! Тепер кажи, що хочеш робити?“

(Далї буде).

не позволяють на те обстанови; нема в мене до того талану". — Такі позірні перешкоди треба провірити. Тямити би, що на чистім піску збіже не вродить, а на камени то і трава не зросте. Під ощадність мусить бути підклад відповідний. А як вже найде ся підклад чи ґрунт, то я зараз розкажу про помічні средства. Тепер, приятелю, уважай дуже, напни гадку, збери до купи всю твою добру волю. А що тобі не сподобає ся, того за зло не бери: все-ж ліпше тепер почути трохи гіркої правди, як потому терпіти.

лекше приходить бідність. Бідний легко знеохочує ся до свого стану, нарікає на Божу волю, в его серцю кільчить ся їдь зависти, а нераз злакомить ся він і на ошуку... Не кажучи вже про те, що дуже часто попадає в зневіру у Боже провидіне.

Сильна вдача.

В кого є будь-яке своє майно, той тривкий в своїх замислах, не хитає ся на всї боки як очеретина від вітру. І якене-будь майно мати за своє, то дає оно вже

Поворот з ярмарку.

А. Ощадність, се річ важна.

Сьвітило би ся так по серединї.

Давид, той мудрий король в Старім Завітї, просив Бога, аби его перед двома річами захоронив: перед богацтвом і перед нуждою. Чому-ж се так? Бо і одно і друге небезпечне для душі. Тому то св. Письмо радить *золоту середину* між богацтвом а нуждою, середину, на якій нема в чоловіка за-богато, аби згордїв, але й нема замало, щоби мусїв аж до ближних звертати ся о поміч. За богацтво не будемо ми говорити, бо богачем стати тяжко. Все-ж

міць і тривкість вдачі — а порожні руки і пуста мошонка витворюють слабу вдачу, а в гадках пустку. Такий чоловік, в котрого розуміє ся, коли він не захланний, є хоч невеличке майно — не стане облесний і не схрунить, бо він собі вільний і независимий. Старий дуб держить ся міцно, бо прожив немало лїт, та глубоко запустив своє коріне, — а високе але тонке деревце від бурі погинає ся. І мішок порожний не буде в гору стояти. Не гадаємо при тім замовчувати того, що і межи богачами бувають люди похитливі мов бляшаний когут на даху; вони все звертають

ся туди, куди вітер віє, а не дуже дивлять ся на те, чи вони йдуть шляхом правди.

Хто ощадний, той і чесний.

Сеж природно, бо спокусу він легче витримує, — не дуже лакомить ся відбирати людям і видирати їх добро, не буде обертати розуміне „мого і твого". Сказати правду — межи богачами також лучають ся злодії, навіть між дуже великими богачами; а то бувають між ними й такі, що ошукою ще богатшими бажають стати. Й приятний, та за ним і сумлїнє супокійне. А сесе-ж не мало значить, хто знає чи й не дуже много навіть? От і вийшло: *Хто ощадний, той і чесний.* (Далї буде).

Люди, не пускайте маєтків із димом!

Із Лукавиці дістаємо ось таку стійну допись:

Асекуруйтесь, закладайте „Січи", отсе кличі, які лунають по нашім краю. Та,

Днїпрові пороги, на яких гуляло славне козацтво.

на жаль, не всї сего слухають. До асекурациї наш мужик не має довіря, а по друге, жаль єму тих кілька шусток, які мав-би платити. „Най мене Бог хоронить від огню а не асекурация", каже „побожно" наш мужик і зі всїм спускає ся на волю божу. А тим часом, рік-річно йдуть наші тисячі з димом і — аж тоді люди плачуть, нарікають, але вже за пізно.

Дальше звикли наші люди асекурувати на низьку цїну, щоби, мовляв, меньше платити. А не знають, кілько через се терплять шкоди, як се мало місце н. пр. в Котулї-Баїньскім.

І маєтні і менче заможні люди — трафить ся — попадають часом між ошуканців, підкупують, лихвою воюють; але звичайно так буває, що кукіль нечесноти корінить ся і зростає на яловім ґрунтї бідноти та нужди. У бідних та нужденних нераз клюють ся злі мисли та зависти повні; они часто попадають у спокусу негодяйства. А як собі трохи що заощадять-прискладають, то вже їм тогди тяжше попасти в гріх проти 7 заповіди Божої. З того боку вже такого дїтько не подужає, не зведе на спокусу, бо вже в него є спосіб, як дійти до маєтку і до гроший; а сей спосіб ще

Вечером, дня 12. с. м., вибух в обійстю госп. Дмитра Біжушки огонь, який з стодоли скоро кипув ся на иньші будинки. Першу поміч дав місцевий учитель, п. В. Бачиньский, який, з нараженем власного житя, виліз на ріг хати і водою та мокрими веренями угасив, при помочи ще иньших двох господарів, горючий вже дах. Полумінь дуже пекла (п. Бачиньский попік собі сильно лице), так, що годї було приступити. Люди заводили, кричали, але нїчо не ратували. Під той час приїхали учителї з Лукавицї, а обнявши враз із жандармами провід в ратованю, не дали огневи дальше розширятись. Згоріли всї будинки і половина даху хати. Шкоду обчислено на 3.000 корон. Біжушко був вправдї асекурований, але так низько, що дістане ледво 600 кор. — а решта пішла з димом.

Аж тепер люди може переконали ся, яку то прислугу при гашеню огню може дати „Сїч“. Але темні люди боять ся еї гірш чорта! Піп Дїгоп сего не хоче в Лукавици, тож і его браток певно не схоче еї в Баїньскім — і як то против них виступати?

Встид і ганьба тим господарям, що дають ся всїм так водити за ніс. Иньші села орґанїзують ся, просьвічають ся, доходять правди, а ви мов ті вівцї блукаете около корчми та заливаете ся смердячою парухою.

Не зважайте на підшепти ваших ворогів, не дивіть ся, чи хто за се буде ся на вас гнївати чи нї — ви закладайте як найскорше „Сїч“ — і асекуруйтесь, коли хочете бути спокійними за свое жите і свій добуток. — *Щирий.*

До сеї дописи додамо від себе лише тото бажане, аби люди наші воскресли вже раз із того невільничого послуху всїм прошеним і непрошеним опікунам. Най нїхто не дивить ся на тото, чи якийсь піп-ромунїзатор чи кацап противить ся „Сїчи“, але най їх люди закладають по всїх селах. „Сїчи“ закладають собі люди для свого добра і поратунку. Як попови вони не до вподоби, най їх не закладае, але люди не мають що на такого ворога народу оглядати ся, бо ему йде лиш о то, аби підстригати добре „вівцї“ а не за то, аби було добре людям. Впрочім у такого пан-отчика, що ворогуе проти „Сїчи“, „не все в ладї“, бож нещасте огню може спасти на кождого чоловіка і кождому треба помочи пожарників — сїчовиків.

А тепер маемо радісну вістку для наших „Сїчий“. Як ми вже писали, краевий Видїл роздїлюе що року запомоги пожарним товариствам із фондів, які складають асекурацийні товариства на пожарний фонд краевий після закону із 24. марта 1886 р. За тамтой рік зріс той фонд до висоти 19 тисяч корон. Із сего фонду дістали на основі рішеня краевого видїлу із 20. цьвітня с. р. запомоги охотничі товариства пожарні, в отсих місцевостях:

Арбора 300 кор., Балячана 300 кор., Бояни 500 кор., Босанче 250 кор., „Сїч“ в Чарториї 150 кор., Чудин 400 кор., Дорнаватра 300 кор., Старі Фратівцї 300 кор., Ґурагумора 600 кор., Глїбока 300 кор., Іллїшешти 350 кор., Іцканидворець 300 кор., Нові Іцкани 300 кор., Якобени 300 кор., Йозеффальва 250 кор., Кімполюнґ 600 кор., Кіцмань 600 кор., Митока Драґомірна 300 кор., Новоселиця 300 кор.. Опришени 250 кор., Парґівцї 250 кор., Радівцї 700 кор., Садаґура 500 кор., Серет 600 кор., Солка 500 кор., Станівцї Нижні н. Ч. 300 кор., Сторожинець 600 кор., Сучава 700 кор., Тереблешти нїм. 300 кор., Тереблешти вол. 300 кор., Вашківцї н. Ч. 300 кор., Вижниця 600 кор., Вама 250 кор., Заставна 400 кор., Сторонець Путилів 200 кор., „Сїч“ в Киселеві 200 кор., „Сїч“ в Ставчанах 200 кор., „Сїч“ в Шишківцях 150 кор., „Сїч“ в Вашківцях н. Черем. 200 кор., „Сїч“ в Кучурові малім 150 кор., „Сїч“ в Оршівцях 200 кор., „Сїч“ в Кичері 150 кор., „Сїч“ в Старих Мамаївцях 200 кор., „Сїч“ в Боянчуку 150 кор., „Сїч“ у Вителівцї 150 кор., „Сїч“ в Лашківцї 150 кор., „Сїч“ в Кучурові вел. 200 кор., „Сїч“ в Лужанах 200 кор., „Сїч“ в Шипинцях 200 кор., „Сїч“ в Гаврилівцях 150 кор., „Сїч“ в Неполоківцях 200 кор., „Сїч“ в Юрківцях 150 кор., „Сїч“ в Барбівцях 150 кор., „Сїч“ у Василеві 200 кор., „Сїч“ в Берегометї над Прутом 150 кор., „Сїч“ в Станівцях дол. над Чер. 200 кор., „Сїч“ у Виженцї 200 кор., „Сїч“ в Чорнім Потоцї 200 кор., „Сїч“ в Шубранци 150 кор., „Сїч“ в Дубівци 150 кор., „Сїч“ у Волоцї над Чер. 150 кор., „Сїч“ в Добринівцях 150 кор., „Сїч“ в Рогізнї 150 кор., „Сїч“ в Станівцях гор. н. Чер. 200 кор., „Сїч“ в Веренчанцї 200 кор., Бунївцї 150 кор., „Сїч“ в Старій Жучцї 150 кор., „Сїч“ в Топорівцях 150 кор., „Сїч“ в Раранчу 150 кор.

Маючи сї запомоги, не сьміють „Сїчи“ ужити їх на що иньше як на закупно сикавок і приладів пожарних. (Ми згодом

подамо, де мож купувати їх найдешевше). Рівночасно пригадуємо „Січам“, щоб вони жваво вправляли ся в ґімнастиці і пожарництві, бо лиш тоді Вас, „Січовики“, полюблять і шанувати будуть люди, як всї побачуть, що ви служите добру загалу, чого Ви вже й до тепер дали богато доказів.

Відрадні вісти із Дихтинця.

Із Дихтинця пишуть до „Руской Бесїди“ між иньшим ось що: Тому, що гуцульский нарід уже з природи амбітний, можна-б ту прикмету у членів нашого товариства, котрі справдї дбають про розвій читальнї взглядно беруть участь у всїх справах, якими читальня затрудняєсь, використати ще лїпше, а то по моїм переконаню в той спосіб, якби Всехвальний Головний Видїл по при заохоту через часопись і видане книжочок гумористичного, морального і економічного змісту, відзначав заслужених членів видимими відзнаками або признанями, н. пр. добре-б давати якісь відповідні медалї з написами або кокарди, а може шпильки з образками руских заслужених мужів під шклом, або відповідні грамоти, в котрих би були заслуги тих членів висказані. Ті відзнаки давало-б ся дотичним членам сьвяточно, може в присутности делеґата Головного Видїлу, або иньшої, в рускій справі заслуженої особи. Думаю, що така невинна собі річ має велику моральну силу, котра-би напевно не лиш Гуцулів, але і пільский нарід скоро згуртувала до спільної працї і годна, особливо в наших Гуцулів, насталити моральну сторону. — До приложеного справозданя нашої читальнї до сего року, додам ще, що читальня замовляла для своїх членів що весни огородове насїнє, дбала о те, щоб відвернути своїх членів і других селян від острих напитків, задумувала заложити шкілку овочевих дерев, однак епітропи церковні, не належачі до читальнї, не хотїли на се позволити кусник старого цминтаря, о що видїл читальнї писемно просив. Тою шкілкою мав учитель опікуватись, а шкільна молодїж мала при тім учитись. Иньшого відповідного місця не було, через що учитель відступив кавалочок свого огорода шкільного. Перша дочка читальнї, се каса, заснована 7. червня 1903 р., котра мала з початком 36 членів, а сегодня вже має їх 84. Дня 15. марта 1904 отворено заходом читальнї руский склеп, котрий задля ріжних перепон і обави о певне істноване не є спілковий, а на імя одного члена, однак справи помалу вияснюють ся і є надїя, що вже в коротцї можна буде приступити до спілкового склепу. — Заходом основателїв читальнї засновано 22. січня с. р. товариство „Січ“ в Дихтинцях, котре ще лїпше гуртує громадян до купи; членів є 135. — Старшини сих заведень старають ся спільно поступати, при чім головною засадою є: поступати все в мирний і лагідний спосіб, перекопуючи кождого о добрім і злім, з якої причини той поступ здасть ся може повільний, но за те певний і рішучий. Наконець подаю до ласкавої відомости Всехвального Головного Видїлу, членів, котрі по своїх силах дбають о добро читальнї. Ті члени суть: о. Юрій Балошескул, Павло Маковецкий, Іван Евдощик, Іван Полек, Власій Томюк, Михайло Ґрамаджора Филипа і надучитель Севастиян Балошескул.

(**Від Редакциї.** Як довідуємо ся, то власне в роботї дуже гарний образ, на котрім будуть намальовані: Черновецкий „Народний Дім“, сїльска читальня, похід „Січовиків“, Крамниця з „Касою“, відтак відзнаки „Бояна“, „Бесїди“ і иньших руских товариств, а середина остане біла в народних мережках. Із сего образу зробить ся богато відбиток красками на великім папери на грамоти для членів почесних і основателїв ріжних наших товариств. Крім того будуть зроблені меньші відбитки на членьскі грамоти на грубім папери й готові до вивішуваня на стїну. Буде се гарна хатна оздоба для членів усїх руских товариств на Буковинї. Справу медалїв для заслужених членів Читалень, Січий і других товариств возьме „Руска Бесїда“ під обраду).

ВСЯЧИНА.

Із Сьвітлим Великоднем бажаємо всїм нашим передплатникам, дописувателям і читачам у „старім“ і „новім сьвітї“ — веселих сьвят. Христос воскрес!

До „Руської Бесїди“ в Чернівцях пристала дальше Читальня в Кисилицях

і „Січ“ в Старій Жучці; отже доси разом 100 товариств. А де прочі товариства, яких ще є поверх сотки? — Сего тижня ще дістануть члени „Руської Бесіди“ нове видане „Руської Бесіди“ а то „Оповіданя Льва Толстого“ в обемі 4 аркушів друку з портретом і житеписею славного писателя. Так само одержать сими днями попередні видання товариства ті члени, що вступили до „Руської Бесіди“ на зборах Філії у Вижници. — Філїя „Руської Бесіди“ в Сторожинци буде мати свої перші головні збори по великодних сьвятах, мабуть на Юрія. Про місце, день і годину зборів повідомимо Русинів Сторожинецкого повіту вчасно. — Читальню „Руської Бесіди“ закладають собі люди в Лопушні коло Бергомету над Серетом. Щасть Боже до доброго діла!

Перші головні збори Філії „Руської Бесіди“ в Заставні відбудуть ся у великодний вівторок, дня 2. н. ст. мая с. р., о 1 годині з полудня, в хлопячій школї, в такім порядку: 1) Отворене зборів; 2) Пояснене цїли Філії; 3) Приняте нових членів; 4) Вибір виділу; 5) Вільні внески. — „Руска Бесіда“ запрашає на сї збори всїх Русинів Заставнецкого повіту, інтелїґенцию, шляхту і селян, Читальнї і Січи та надїє ся, що нїхто із сьвідомих Русинів Заставнеччини не пожалує часу і труду на се важне дїло, котре має згуртувати усїх щирих Русинів сего повіту до спільної працї для добра народу.

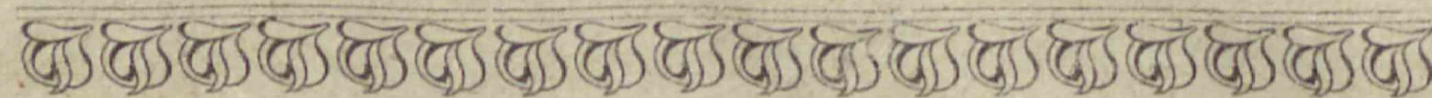
Зарібки в Прусах. Мущини в віцї 25—35 лїт, котрі уміють по нїмецки говорити, знайдуть сейчас поміщене яко наставники. Наставники такі перебирають і роздїлюють віктуалїя між людий, виплачують часами декуди гроші і відбирають всякі порученя від пана, но, і суть посередниками між нашими робітникати і дїдичами-Нїмцями. Крім того сейчас можуть приїзджати мущини до копалень вугля в довільних партиях до 1.500 осіб, розуміє ся, тільки Русини. — До сеї оповістки уряду посередництва працї для руских робітників в Найберунї (Пруский Шлеск), додамо лише, аби вибирали ся в дорогу тільки здорові робітники, та аби вперед порозуміли ся із тим урядом на адресу: Vermittlungsstelle für ruthenische Arbeiter, Neuberunn. Годї дома киснути, красше їхати в сьвіт та привезти до дому ладний ґрейцар!

Нова недуга. На Буковинї появила ся в Ґурагуморі і Чернівцях нова пошесть, пружень карковий, від якої чоловік дубіє і найчастїйше вмирає. Ся слабість така нова, що лїкарі ще й добре не знають з нею бороти ся.

Подяка. Сим почуваємо ся до милого обовязку подякувати Вп. п. Федоровичеви, судиї з Сторонця-Путилова за щедрий даток для нашого тов. „Січ“ в Киселицях в квотї 10 кор., а рівночасно за полагоджене справи даровизни ґрунту призначеного під будову дому для тов. „Січ“. — Честь і слава нашому добродїєви провідникови по всїй Руси-Українї за щиру пораду, поміч і жертволюбивість! Ми, Гуцули, носимо вічну вдяку для него у нашій груди. — За товариство „Січ“ в Киселицях: *Ґеорґій Чурук*, *Юрій Гордийчук*.

Подяка. Отсим складаємо щиру подяку п. Людвикови Клюве, ц. к. нотареви, за безплатне леґалїзоване статутів і п. Атаносови Федоровичеви, ц. к. судиї, за понесений труд коло заснованя каси. — За старшину райфайзеньскої каси в Довгополи: *Онисим Плегуца*.

Видає Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО.
З друкарнї „Руської Ради“ в Чернівцях, під зарядом Ів. Захарка.

